

men dog ikke en saa stor Afvigelse som sket, skal Erstatningen efter § 18, 2det Punktum udgøre mindst Forskellen mellem den Pris, der er opnaaet, og den, der burde være opnaaet. For denne Bestemmelse vil der efter det ved § 8, 2det Stykke bemærkede vanskeligt blive nogen Plads, naar Talen er om Salg af Genstande af Affektionsværdi. Den i Bemærkningerne til § 8 nævnte Antikvitethandler, der til Salg har modtaget et kostbart gammelt Møbel, som har Affektionsværdi for Kommittenten, maa, naar han har solgt det og ikke skaffer det tilbage, ifølge § 18 ubetinget tilsvare Forskellen mellem den opnaaede Pris og Limitum, uanset at det havde været umuligt at faa højere Pris end opnaaet. Bestemmelserne i § 18 kunne forsaavidt siges at hjemle Erstatning for immateriel Skade.

§ 19.

Ogsaa denne § staar i nær Forbindelse med § 17. Den giver, ligesom den tyske Handelslovbog § 393 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 429, Regler om Kommittentens Erstatningskrav for det Tilfælde, at Salgskommissionæren ubeføjet har givet Kredit. Det bestemmes i saa Henseende, at Kommissionæren, der har forsømt sin Pligt ved uberettiget at give Kredit eller anden Henstand med Købesummens Betaling, hæfter for Købesummen, selv om han ikke staar del credere, og er pligtig at betale den til den Tid, Kommittenten vilde have kunnet fordre den, hvis Henstanden ikke var givet. Derimod bliver han ikke, som efter den tyske Handelslovbog § 393, pligtig at betale straks. Dette sidste synes at være for strengt, medens den her fastsatte Følge formentlig indeholder alt, hvad Kommittenten kan forlange. Reglen i § 19 er en Indrømmelse til Gunst for Kommittenten, der, hvis den i Bemærkningerne til § 17 omtalte Bevisregel fulgtes, for at faa Erstatning hos en Kommissionær, som ikke staar del credere, maatte bevise, dels at den af Kommissionæren bevilgede Kredit, eller Henstand havde medført Tab for ham, dels dette Tabs Størrelse, et Bevis, der ofte vilde støde paa Vanske-

ligheder. Og Reglen indeholder noget mere end en Bevislættelse, idet Kommissionæren ikke kan fri sig for Ansvar ved at oplyse, at den bevilgede Henstand in concreto ikke har medført noget Tab for Kommittenten. Har Kommissionæren f. Eks. været berettiget til at give 3 Maaneders Kredit, men i Stedet derfor har givet 6 Maaneders Kredit, hjælper det ham ikke at godtgøre, at Køberen er kommen under Konkurs allerede efter en Maanedes Forløb. Bestemmelsen gælder, som bemærket, hvad enten Kommissionæren staar del credere eller ikke. Af den Omstændighed, at Kommissionæren staar del credere, hvormed ofte antages at følge Ret for ham til at give Kredit, følger nemlig ingenlunde, at Kommissionæren er berettiget til at give Henstand ganske efter eget For-godtbefindende, hvorved han kunde forringe den Garanti, Kommittenten faktisk har i Tredjemands Forpligtelse. Derhos gaar Ansvar efter nærværende Bestemmelse videre end del credere Ansvar, hvorefter Kommissionæren først kunde være pligtig at betale Kommittenten, naar den uberettiget givne Kredit eller Henstand var udløben.

Ved Bestemmelsens Formulering er antydnet, at Kreditgivningen jævnlige vil være beføjet ifølge udtrykkelig eller stiltiende Aftale eller Handelsbrug indenfor vedkommende Branche. Bestemmelsen i § 19 omfatter saavel det Tilfælde, at Kommissionæren overhovedet var uberettiget til at give Kredit eller Henstand, som det Tilfælde, at han har givet længere Kredit, end han var berettiget til. Naar den svenske Tekst kun nævner „anstånd med köpeskillingsens erläggande“, er dette blot en Redaktionsforskel; ogsaa efter den svenske Tekst rammes saavel det Tilfælde, at Kommissionæren ved selve Aftalen giver Kredit, som det Tilfælde, at han senere giver Henstand med Betalingen, af Bestemmelsen i § 19. Denne omfatter derimod ikke det Tilfælde, at Kommissionæren har haft Ret til at give en Kredit som den tilstaaede, men har været uforsigtig ved Prøvelsen af Køberens Solvens; dette Tilfælde maa behandles efter den almindelige Regel om Erstatning i § 17.